

Hallo lieve mensen,

We zijn weer een maand verder. Maar hoe moeten we heden ten dage nog positieve dingen op papier krijgen...?

Maand na maand probeer ik wat leuke dingen te vertellen, soms opgevrolijkt met wat foto's, soms 'n gedicht erbij, maar ik ben bang dat me dit deze keer niet lukt.

Wat er de laatste maanden allemaal op onze aarde is afgekomen: het is gewoon niet te bevatten.

De ene ramp na de andere.

Stormen, aardverschuivingen, overstromingen, bosbranden de hele zomer door, aardbevingen, met alle gevolgen van dien.

Al die mensen, die in die rampgebieden wonen en die alle ellende over zich heen hebben gekregen.

Zoveel mensen, die zijn omgekomen en al het verdriet, wat dat teweeg brengt bij de overlevenden, nog afgezien van het feit, dat die zelf ook dikwijls 'huis 'n haard' kwijt zijn geraakt.

Ik vraag me heel oprecht af, hoe die mensen dat alles te boven kunnen komen...Op de een of andere manier krijgen ze, hoop ik, kracht naar kruis. Binnen 1 week tijd: Aardbeving in Marokko. De teller van overledenen stond vanmorgen op 2900.

Storm en stormvloed in Libië: 5200 doden en ruim 10.000 duizenden vermisten...

En die aantallen van doden lopen met de dag op.

Wij staan weer in de stand: Helpen, met geld en goederen, dat is van hieruit het enige wat we kunnen doen.

En een gebed en een kaarsje branden om kracht voor al die overlevenden te vragen, die getroffen zijn door die vele rampen.

Het gebeurt dan wel 'ver van m'n bed', maar het zijn allemaal mensen zoals wij zelf zijn, daarom willen we er voor ze zijn.

En dus proberen we ze te helpen, ieder op z'n eigen manier.

Het is eigenlijk zoveel wat er overal aan de hand is, dat je moeite kunt hebben om het, voor jezelf, allemaal op een rijtje te krijgen.

Daarom sluit ik af met een oud gedichtje uit mijn dictaatschrift van vroeger.

Ik hoop, dat er dan toch een paar zonnestraaltjes gaan schijnen en dat we de hoop op betere tijden niet verliezen.

Laten we hopen, dat we volgende maand wat beters te melden hebben.

ZONNEKIND.

Toen schalde m'n lied door de zomerdag.
Toen luidde m'n klinkende schaterlach
hoog tegen de zingende wind.
Ik liep op het hardst met m'n hond door de hei.
Hij blafte en rende en- won het van mij.
De wereld lag open, de lente kwam aan.
Die ben ik, al stoeiende, tegen gegaan.
Ik, ZONNEKIND.

Die dag was voor mij een juichend feest.
Ik was bij de zon in de leer geweest
en zong met de dansende wind.
Mijn hart droeg ik met me zo licht als een veer.
M'n hond rende wild bij de heuvels neer.
Hij beet naar zijn staart en blafte naar mij.
En rolde zich grommende om in de hei.
Hij ZONNEKIND.

Ik trok naar de stad met m'n hond en m'n lach
en het lied van die zingende zonnedag
en de zwier van de dansende wind.

De mensen die keken me glimlachend aan:
'Waar haalt toch die kerel 't plezier vandaan?'
Ik zei hun: 'Ik was op het lentefeest
met m'n hond bij de zon in de leer geweest!'
Ik ZONNEKIND.

SCHRIJVER Jan H. de Groot.

